MLADÁ FRONTA

Rachel Abbottová

AMAZON: jeden z nejlepších thrillerů 2014

SPI SLADCE

KDYŽ VÁS OVLÁDNE POSEDLOST...

Bestseller · Prodáno přes milion výtisků

Rachel Abbottová

Spi sladce

Mladá fronta

Přeložil Milan Lžička

SLEEP TIGHT © Black Dot Publishing Limited, 2014
Translation © Milan Lžička, 2015
Cover design © Alan Carpenter

PROLOG

Dívka vyšla z hlučného, našlapaného baru s úsměvem na rtech, a když otvírala těžké dveře, jež vpustily dovnitř ledový závan studeného vzduchu, v uších jí ještě zvonily výbuchy smíchu. Otočila se a na všechny, kteří se snad dívali směrem k ní, houkla: „Dobrou!“, načež se na rozloučenou zvedlo několik rukou, většina přítomných se však věnovala půllitrům nebo divokou gestikulací umocňovala některou část nejnovější zábavné historky vykládané každému, kdo byl ochotný naslouchat.

Dveře se za ní zabouchly a zadusily teplé žluté světlo i bujaré hlasy mladých lidí, kteří se dobře bavili. Kolem ní se rozhostila tmavá noc a nenadálé ticho ji udeřilo až fyzickou silou. Na okamžik zůstala nehnutě stát.

Byl počátek zimy. V chladu se celá chvěla, přitáhla si tedy šálu ke krku a založila paže, přitiskla si je k tělu, aby se zahřála. Bude si už muset pořídit nějaký kabát, který se jí bude líbit natolik, aby si v něm mohla vyrazit do společnosti. Pousmála se nad vlastní marnivostí a připomněla si, že to má domů jen čtvrthodinku chůze, takže když přidá do kroku, zanedlouho jí bude teplo.

Ticho se na okamžik rozptýlilo, to když se znovu otevřely dveře baru a světlo zevnitř rozlilo svou jantarovou zář po vlhkých chodnících. Zdálo se jí, že přes poryv hlasité hudby linoucí se z vyhřátého podniku zaslechla, jak kdosi zavolal její jméno, dveře se pak ale zase s bouchnutím zavřely a všechno opět ztichlo.

Těch pár chodců, kteří se v téhle části Manchesteru pohybovali po ulicích, si chvatně šlo po svém, mizelo v bočních uličkách vedoucích k jejich domovům. Kvůli mizernému počasí a štiplavé zimě, jež přišla záhy, patrně lidé raději zůstali dnes večer doma, a mohl se jim někdo divit?

Několik metrů před ní se zastavila jakási dvojice a začala se líbat. Dívka vzala hocha kolem krku, postavila se na špičky a celým tělem se k němu přitiskla – hned byla noc o něco vřelejší. Při pohledu na ně se znovu usmála a v duchu si pomyslela, jak je nádherné být zamilovaná.

S přítelem se teprve nedávno sestěhovali do jednoho bytu a ještě nikdy nebyla tak šťastná.

Došla na křižovatku s hlavní třídou a zastavila se na přechodu. Provoz nebyl příliš hustý, ale jelikož šlo o jeden z hlavních tahů vedoucích do Manchesteru i z něj, nikdy tam nebyl úplný klid.

Jakmile to šlo, přeběhla silnici a vydala se do poklidnějších ulic na druhé straně, pryč od internátů a moderní bytové výstavby. Byla přímo nadšená, když si našli bydlení ve starém viktoriánském domě – patřilo jim celé přízemí, a třebaže bylo stále maličko omšelé, už na tom pracovali. A nejlepší bylo, že se byt nacházel v půvabné a klidné ulici lemované stromy, což každé z budov propůjčovalo dojem soukromí.

Zabočila do první ulice. Parčík po její pravici byl zpravidla plný hrajících si dětí, v tuto noční dobu však zel prázdnotou, jediný pohyb měla na svědomí osamělá houpačka, jež se lehounce, nehlučně kývala.

Její boty bez podpatků nevyluzovaly na chodníku téměř žádný zvuk a dívka měla zvláštní pocit, že je odříznutá od zbytku světa. Vzhlížela k oknům domů, které míjela, většinu však před pohledy chránily vzrostlé živé ploty a ta, která zahlédla, byla potemnělá a pokoje za nimi díky mrtvolnému odrazu pouličních lamp vyhlížely tajuplně opuštěné.

Přepadal ji pocit, že není sama. Ne že by ji o tom přesvědčil nějaký konkrétní okamžik – zašoupání podrážek, mihnutí temného stínu. Šlo o cosi docela jiného. Byl to pocit, že se jí do zad zabodávají čísi oči. Prostě to věděla.

Celá strnula a brnělo ji každičké nervové zakončení. Má vzít nohy na ramena? Anebo by to pro něj byl signál, aby ji začal pronásledovat a chytil? Nemá zabočit na něčí příjezdovou cestičku? Mohl by se na ni však vrhnout, než by došla ke dveřím.

Bude lepší, když dotyčný zjistí, že o něm ví? Kdyby se otočila a ohlédla, vyvolá to reakci? Neměla tušení.

On tam však byl. Nevěděla pouze, jak blízko.

Bez rozmýšlení rychle obrátila hlavu. Ulice byla liduprázdná. Takže za ní není? *Někde* ale být musí, to věděla jistě. Zadívala se k parčíku a přemýšlela o kývající se houpačce. Třeba teď kráčí vedle ní, skrytý za křovinami, jež tmavou, neosvícenou cestičku lemovaly.

Vtom jí hlavou bleskla vzpomínka z průběhu večera. Při všem tom smíchu a zábavě v hospodě zažila v jednu chvíli okamžik, kdy se cítila

nesvá. Rychle se na barové stoličce otočila, skoro čekala nevítanou přítomnost neznámého člověka stojícího pár centimetrů za jejími zády. Nikdo tam ale nebyl; nikdo se dokonce ani nedíval. A tak ten pocit zavrhla, ať ten nepříjemný dojem pohltí veselí večera a vymáčkne z něj život. Bylo to však totéž. Navlas stejně se cítila i teď.

Přímo před ní se nacházel vstup do parčíku. Pokud je uvnitř a jde po ní, udělá to právě tady. Měla pár vteřin na to, aby něco vymyslela. Hodlala se chovat, jako by se nebylo čeho bát, a jakmile dojde na úroveň branky, vzít nohy na ramena. A bude-li třeba, začne křičet.

Dva kroky, a bude tam. Uvolnila paže a svěsila je podél těla. Před sebou už viděla nároží své ulice, panovala tam však ještě větší tma, tlusté kmeny stromů, které měla tak ráda, vrhaly na úzký chodník hluboké stíny a jejich černočerné větve splývaly s nočním nebem.

Raz, dva – a *zdrhej*.

Na otevřenou branku parčíku se neodvažovala podívat a přes dusot vlastních nohou a přerývaný dech ani neslyšela, zda ji někdo pronásleduje, či ne.

Od nároží už ji dělilo jen deset metrů, když se to stalo. Už tam téměř byla, téměř doma, téměř v bezpečí.

Zpoza posledního černého stromu se vynořila tmavá postava, zůstala stát, doširoka rozkročená, a čekala na ni.

PRVNÍ ČÁST

OLIVIA

1

Ponuré ticho v domě protne pronikavé drnčení zvonku u dveří a já přestanu rázovat sem a tam. Pocítím iracionální příval naděje. Mohl by to být Robert? Že by si zapomněl klíče? Vím však, že není. Vím přesně, kdo to je.

Je to policie a je tu proto, že jsem ji přivolala.

Měla jsem tušit, co by se mohlo stát. Měla jsem lépe chápat, co mi Robert sděluje vším vyjma slov. Už uplynuly tři hodiny od chvíle, kdy odjel s mými dětmi, a mně kvůli jejich ztrátě bolí každičká kost i sval v těle.

Kde jsou moje děti?

Že by měli nehodu? *Prosím, ne.*

To pomyšlení mne udeří až fyzickou silou a na černé ploše za zavřenými víčky se mi zjevují živé obrazy. Zas oči otevřu, stále je však vidím na zadním sedadle Robertova vozu někde ve škarpě u zšeřelé silničky, kam je vytlačil jakýsi šílenec za volantem a kde leží a čekají, až je někdo najde. Vidím krev na jejich čelech a v duchu naslouchám, kdy se ozve jejich nářek, jen abych věděla, že jsou naživu. Nic však neslyším, jen ptačí cvrlikání linoucí se otevřeným okénkem auta. Roberta v té představě nevidím.

Byť jsou tyto výjevy děsivé a příšerné, ve skutečnosti nevěřím, že měli nehodu. V hloubi duše vím, že by za tím mohlo být něco jiného. Cosi daleko zlověstnějšího.

Když otevřu dveře, stojí v nich mladý ramenatý konstábl, v ochranné vestě a košili s krátkým rukávem působí statně a schopně. Vím, na co se mě bude ptát; už ten postup znám. Bude to stejné jako posledně.

Přemítám, jestli ví, kdo jsem. Ví, že Olivia Brookesová, která dnes volala, je táž osoba jako Liv Huntová, která volala před sedmi lety, když se jí ztratil přítel? Sejde na tom?

I po tolika letech mě kvůli té děsivé noci stále pronásledují zlé sny a pokaždé procitnu zbrocená ledovým potem. Přítel mi tehdy zavolal s tím, že odchází z univerzitní laboratoře a že bude co nevidět u mě.

Pěšky to měl domů kousek, jenže ani po dvou hodinách stále ještě nedorazil. Byla jsem obavami celá bez sebe. Vzpomínám, jak jsem se tulila ke své holčičce a šeptala jí: „Tatínek už se brzo vrátí, miláčku." Ne že by tomu Jasmine rozuměla. Byly jí tehdy teprve dva měsíce. Tak jako tak to byla lež. Dan se nevrátil a já už ho nikdy nespatřila.

Myslela jsem, že už nemůže být nic horšího než strach, jaký jsem pociťovala tehdy v noci, ty hodiny čekání, kdy jsem dumala, co se asi mohlo mému milovanému Danovi přihodit.

To jsem se však mýlila, neboť tentokrát je to ještě daleko horší. Tentokrát se ten děs podobá tvrdému míčku, jenž mi bolestivě poskakuje v hrudníku, v hlavě, v břiše.

Policista chce samozřejmě slyšet podrobnosti. Chce pochopit, proč jsem tak neklidná. Děti jsou s otcem, tak se snad není čeho obávat, ne? Zkoušela jsem se mu dovolat na mobil? Na to snad ani nemusím odpovídat.

Robert odjel v šest. Že prý by rád vzal děti na pizzu. Bývala bych jela také, on ale trval na tom, že s nimi chce trávit víc času o samotě. Bože, nerada to přiznávám, ale byla jsem *ráda*. Vzhledem k tomu, jaké z něj mám pocity, jsem si říkala, že to bude dobrý nácvik na dobu, až už spolu nebudeme. A tak jsem je nechala odjet.

První hodinu bylo všechno v pohodě. Nečekala jsem, že by se vrátili, a tak jsem hledala, čím bych se zabavila. Věděla jsem, že Robert si pizzu nedá, že bude chtít povečeřet jen se mnou, až budou děti uložené. A tak jsem začala vařit čili – jedno z jeho oblíbených jídel – jako výraz díků za to, že je vyvezl.

Když jsem měla hotové všechno, co mě napadalo, vrátila jsem se do obýváku, připadal mi však nesmírně prázdný. S výjimkou doby, kdy děti spí, mám neustále aspoň jedno při sobě. Jasmine samozřejmě chodí do školy, ale Freddiemu jsou teprve dva roky, takže je celý den se mnou a Billy bývá v jeslích, ale jen dopoledne.

Dům mi přišel pustý, jako by z něj kdosi vysál všechen vzduch a zůstalo jen studené, tiché prázdno. Když jsem si obývák prohlédla jinýma očima – očima svého nového, odcizeného já –, došlo mi, jak sterilní prostor jsme vytvořili. Myšlenku neutrální palety jsme povýšili na zcela novou úroveň, a tak tam nikde není k vidění ani troška barvy či k nalezení jediný osobní předmět; ani jediná fotografie dítěte nebo nahodilá tretka zakoupená z náhlého popudu mysli. Každičký obraz

se volil ne pro emoce, jež vyvolává, nýbrž kvůli tomu, jak jeho naprostá neutrálnost jednolitě splývá s neškodným okolím. Každičká ozdoba se vybírala podle velikosti, tak aby se dosáhlo dokonalé rovnováhy. A Robert pochopitelně v tomhle pokoji nerad vidí hračky.

Kdo tady bydlí?

Mohl by to být kdokoliv. Možná byla pro Roberta tato výzdoba nevyhnutelným důsledkem toho, že až moc dlouho bydlel u mě v bytě, kde si bok po boku spokojeně žily oranžové stěny a smaragdově zelené přehozy. Ty barvy však vyzařovaly radost. Co člověku sděluje tenhle pokoj?

Nic.

Zodpověděla jsem všechny otázky, které mi policista položil. Už jsme si ujasnili, že na návštěvu k příbuzným či přátelům Robert po jídle děti neodvezl. Ani Robert, ani já příbuzné nemáme. Naši umřeli už před mnoha lety, když byla Jaz ještě malinká, a Robert otce nikdy nepoznal. Máma mu zemřela, když byl ještě dítě, a ani sourozence nemáme. To jsou chladná, tvrdá fakta, nikoliv rozhodnutí.

Ale jak mám vysvětlit, že mě nenapadá jediný přítel, kterého mohl s dětmi zajet navštívit? Jak k tomu došlo, že žijeme tak odloučeně? Tak samotářsky?

Já ale vím proč. Robert mě chce pro sebe. Nechce se o mě dělit.

Měla jsem tušit, že něco není v pořádku, když projevil přání vyrazit si s dětmi beze mě. Něco takového nikdy neudělal. Kéž bych tak bývala poslouchala, *opravdu* poslouchala, co říká, možná by se mi to podařilo celé včas zarazit.

„Olivie," prohlásil, „na tom, že chce táta vzít vlastní děti na pizzu, přece není nic divného, nebo jo? Vždyť někteří tátové ani nemají jinou možnost než vídat své děti o samotě."

Snažil se mi Robert něco sdělit? Vytušil snad mé pocity? Kdyby šlo o kohokoliv jiného než o Roberta, pomyslela bych si, že se možná – jen možná – smířil s tím, že bych ho mohla opustit, a tak se mi snaží dokázat, že všechno zvládne sám. Jenže ono o nikoho jiného nejde. Jde o Roberta a nic není jen tak.

V duchu jsem si prošla všechny myslitelné scénáře vysvětlující, kde by mohli být, a každý z nich mě naplňuje děsem. Nevím, který je horší: představa, jak mé děti někde leží zraněné, anebo ta druhá obava. Ta, kterou se neodvažuju vyjádřit slovy.

2

Je už jedenáct pryč. Pět hodin od chvíle, kdy jsem objímala v náručí Freddieho teplé tělíčko a vdechovala jeho sladkou vůni. Nesnesu pomyšlení, že je zmatený. A Billy. Ten se zase potřebuje vyspinkat. Když je unavený, bývá mrzutý. A má rozkošná Jasmine už touhle dobou bude chtít být doma u mámy; nemá ráda, když nejsem nablízku, a na sedmiletou dívenku je až příliš přemýšlivá.

Pokud je Robert přiveze živé a zdravé, všechny své hloupé nápady o tom, že odejdu, pustím z hlavy. Naučím se pod tím neustálým dohledem žít, hlavně ať se mým dětem nic nestane.

Přivez je domů, Roberte.

Policisté prohledávají dům úplně stejně jako posledně, když jsem přišla o Dana, jako bych snad své děti někde schovávala. Obcházejí okolní domy, kde klepou na dveře a budí sousedy. Co viděli? Co vědí?

Přijíždějí další policajti. Tentokrát detektivové.

„Paní Brookesová?“ vytrhne mě ze zamyšlení čísi hlas. Vzhlédnu do laskavých očí ženy, která nevypadá o moc starší než já, ale nejspíš bude, jelikož ji všichni oslovují madam.

„Nebude vám vadit, když vám budu říkat Olivie? Já jsem Philippa. Bohužel jsme už obtelefonovali všechny místní pizzerie, ale nikdo si nevzpomíná, že by vašeho muže a děti viděl.“

„Třeba si to rozmysleli a místo toho si zajeli na hamburger. To přece mohli, ne?“ chytám se stébla a všichni to víme.

„Proč jste nejela s nimi, Olivie?“

Jak na to můžu odpovědět? Prostě *nevím*. Nic takového ještě nikdy neudělal. Cítím, že si musím něco vymyslet, třebaže netuším proč.

„Robertovi připadalo, že jsem nějaká unavená a že by mi prospěl menší odpočinek. Snažil se mi pomoct.“

„Máte náročné zaměstnání? Proto jste byla unavená? Anebo vás tak trochu zlobily děti?“

Myslí si snad, že jsem svým dětem ublížila?

„Jsou to hodné děti – přísahám vám, že ano. A do práce nechodím. Starost o děti i o Roberta mě vytěžuje ažaž.“

Vlastně jsem nikdy nepracovala, nepočítám-li pár měsíců předtím, než se mi narodila Jasmine. A než mi skončila mateřská, požádal mě Robert o ruku a nepřál si, abych chodila do práce. Chtěl, abych zůstala doma, abych se o něj starala, a mně to naprosto vyhovovalo. Teď už ale nevím, proč jsem s tím rozhodnutím byla spokojená. Proč jsem se spokojila s tím, že nebudu vlastní paní.

Otázky nadále prší, ale já bych se na všechny nejradši rozkřičela. *Přestaňte se mě hloupě vyptávat. Najděte moje děti.*

„Omlouvám se, že vás o to musím poprosit, Olivie – ale mohla byste s jedním z mých lidí jít nahoru do patra? Rádi bychom, abyste překontrolovala, jestli dětem něco nechybí. Šaty, oblíbené hračky, knížky. Takovéhle věci, znáte to."

Cože? civím na ni chvíli beze slova. *Proč by mělo cokoliv chybět?*

Zvednu se z kanape a připadám si jako žena třikrát starší, než jsem, strnulé údy mají co dělat, aby unesly mou váhu. Netuším, co se jim honí hlavou, ale tohle je směšné. *Proč by mělo cokoliv chybět?* Ta myšlenka se mi třepotá v hlavě jako konfeta.

Jeden z detektivů jde za mnou do patra a mně připadá, že ho znám, ale nemůžu si vzpomenout odkud. Ne že by na tom záleželo. Rozhodnu se začít v pokojíčku u Jasmine, neboť vím, že bude uklizený, tudíž půjde snadno určit, zda je všechno na svém místě.

Dojdu k lůžku, nadzvednu přehoz a čekám, že na polštáři uvidím ležet Lottie, Jazinu hadrovou panenku. Ta tam však není. Prudce odhrnu přikrývku. *Kde je Lottie?* Ač je Jaz už sedm, dál ráda spí s Lottie v posteli, po panence však není nikde ani stopy. Zničeně pohlédnu na policistu, ten mě však jen pozoruje a mlčí.

Pomalu dojdu k šatní skříni. Skoro se mi ji ani nechce otevřít. Policista mě však pořád pozoruje. Zlehka vezmu za knoflík, jako by zdlouhavost toho úkonu měla změnit výsledek. Na polici chybí Jazin batůžek. Zničehonic se změním v divoženku, šoupu ramínky tam a sem, otevírám šuplíky.

„Nééé!" běduju a protahuju tu jedinou slabiku ve dvacet. *Kam se poděly dceřiny oblečky?*

Slyším dusot po schodech, a ve dveřích se objeví Philippa. Dojde ke mně a vezme mě za ruku. Na nic se vyptávat nemusí – co se stalo, mi dokáže odečíst z tváře. Snažila jsem se to sama sobě nepřiznat, ale teď se musím podívat pravdě do očí.

Unesl mi děti.

3

Tom Douglas se znaveně zvedl od stolu a protáhl paže nad hlavou. Od chvíle, kdy jeho šéf, vrchní superintendant James Sinclair, odešel ze zdravotních důvodů předčasně do penze, už nebyla práce u Metropolitní policie stejná jako dřív. Nový vedoucí byl dobrý, ale na Tomův vkus se příliš zabýval čísly. A nešlo jen o to, že přísně hlídá rozpočet. Taková už je jeho práce. Tomovi připadalo, že nový vrchní superintendant chce pomocí čísel řešit i zločinnost, jako by se na ni podle předem stanoveného souboru kritérií dala uplatnit jakási magická formule.

Původně Tom místo u Metropolitní policie přijal proto, aby byl nablízku dceři Lucy. Jeho bývalá žena Kate po rozvodu zvedla kotvy a přestěhovala se do Londýna a on se vydal v jejích stopách. V mnoha směrech to byla jeho vysněná práce, ovšem londýnský život už se mu nijak zvlášť nezamlouval. Když se Kate rozpadl nový vztah, přesídlila i s Lucy zpět na severozápad Anglie, proto už zde Toma nic nedrželo, a navíc se mu po Lucy opět stýskalo.

Z opěradla židle si vzal koženou bundu a sebral klíče. V tuhle pozdní hodinu nebylo kolem příliš známek života, a přestože vábení jeho neosobního bytu nebylo nijak zvlášť lákavé, potřeboval se prospat. A taky si dát něco na zub; aspoň že vařit ho pořád baví. Začal přemýšlet, co by si mohl k pozdní večeři připravit.

Jen co zhasl stolní lampičku, rozdrnčel se mu telefon. Váhavě se chvilku na aparát podmračeně díval, věděl však, že jej bude muset zvednout – zvonícímu telefonu nikdy nedokázal odolat.

„Šéfinspektor Douglas."

„Tome, to jsem ráda, že jsem vás chytila. Tady Philippa Stanleyová. Potřebovala bych pár informací, jestli máte minutku."

Jakmile uvedla své jméno, vytušil Tom, že ho čeká dlouhá rozmluva, a tak si vytáhl židli, posadil se a bundu i klíče pohodil zpět na stůl. Krátce předtím, než odešel z Manchesteru, bývala Philippa v jeho týmu inspektorkou a mezitím u kriminálky vystoupala po žebříčku až do pozice vrchní inspektorky, stejné hodnosti, jakou zastával i on. Nedala se zastavit. Jednoznačně mířila výš.

„Zdravím, Philippo. Rád vás slyším. Co pro vás můžu udělat?“ zeptal se.

„Budu z vás tahat rozumy ohledně jednoho starého případu – vlastně už je to sedm let. Prý vás tehdy vezl domů konstábl Ryan Tippetts, když dostal avízo, aby zajel vyslechnout jistou Olivii Huntovou, která nahlásila zmizení svého přítele.“

Tom věděl, že s Philippou nedojde na žádné přátelské řeči o životě – šlo jí jen o práci. Uměl si ji zcela jasně představit. Bude mít na sobě tutéž verzi „uniformy“ jako vždycky: bílou blůzu s rozhalenkou a decentním výstřihem, prostou tmavomodrou sukni a elegantní, leč praktické lodičky. Krátké tmavé vlasy bude mít zářivě lesklé a zastrčené za uši a tvář nenamalovanou, jen ústa lehce zdůrazněná rtěnkou. Odjakživa vypadala jako ze škatulky a žensky, veškerý případný sex appeal u ní ovšem přebíjelo pánovité vystupování.

„Kupodivu si na to opravdu vzpomínám, ano. To jméno už mi vypadlo, pokud jde ale o tu ženu, co myslím, tak měla malé dítě, které ne a ne přestat brečet, a stále trvala na tom, že se jejímu příteli něco stalo. Když Ryan zjistil, že je ten pohřešovaný muslim, začal se chovat, jako by se tím všechno vysvětlovalo. Podle něj bylo jasné, že toho chlapa najdeme zmláceného někde v uličce – což se samozřejmě nestalo. Za takové jednání jsem mu dal pořádný kartáč a té dívce jsem se omluvil. Co potřebujete vědět?“

„Ráda bych slyšela, jaký jste z ní měl dojem – z té dívky,“ odvětila Philippa.

„Proč? Co se stalo?“ podivil se Tom. Bylo to už dávno a všechny podrobnosti budou zajisté ve spisech, jenže Philippa by se neptala jen tak.

„K tomu se dostanu – nechci ovlivnit váš úsudek. Povězte mi, na co se pamatujete, a já vám pak vysvětlím, proč to chci vědět. Mimochodem jsem si o tom chtěla promluvit i s Ryanem. Už je z něj detektiv konstábl, i když Bůh ví, kdo tohle udivující rozhodnutí přijal. Má krapet přemrštěný názor na vlastní zneuznanou genialitu, ale přesto je to stejný budižkničemu, jako byl vždycky. Tak mě napadlo, že bych se něčeho přínosného mohla nadít spíš od vás.“

Tom si nebyl jistý, zda ho Philippa zahrnuje falešnou chválou či co, rozhodl se však na to nedbat, jelikož nešlo o případ, na který by jen tak zapomněl. Ne přímo kvůli oné noci – ale kvůli tomu, co se stalo pak.

„Jak už jsem řekl, poprvé jsem se s ní setkal, když k nám volala, že se nevrátil domů její přítel – myslím, že to byl Íránec. Ještě ale nebylo zas až tak pozdě, tak jsme si říkali, že se třeba jenom zapomněl v hospodě a vrátí se brzo nad ránem s provinilým a omluvným výrazem. Jenže ten chlápek prý přísně dodržoval zákaz pití alkoholu, který mu předepisovala jeho víra, a proto ta dívka věděla, že je za tím něco jiného. Zaregistrovali jsme ho coby pohřešovaného, ale po kratším pátrání jsme zjistili, že došlo k pohybům na jeho kreditce. Koupil si lístek na vlak z Manchesteru do Londýna a ještě té noci si zarezervoval letenku do Austrálie. A taky jí myslím poslal esemesku, že se jí prý omlouvá. Odeslal ji někde v okolí Heathrow. To si budete moct ověřit. Pokud si pamatuju, tak ten rezervovaný let nestihl – koupil si ale flexibilní letenku, takže mohl odletět kdykoliv, a jakmile se Olivii ozval, nebyl už důvod po tom dál pátrat."

„Všechno to odpovídá tomu, co máme v záznamech. Vy máte ale pamatováka, Tome."

„Víte," odvětil Tom se smíchem, „asi bych si to nepamatoval až tak jasně, kdyby o pár měsíců nato nefigurovala v dalším případu, který jsem dostal na stůl. Předpokládám, že víte, co se stalo pak?"

„Spis jsem četla, ale poslechnu si to od vás."

Tom se odmlčel. V duchu si náhle Olivii Huntovou vybavil – v uplakané tváři výraz tak zkormoucený, že mu připadalo až absurdní ji vyslýchat, leč současně nevyhnutelné.

„Prodala svůj byt a chystala se přesídlit k rodičům – spíš z nutnosti, myslím, než z touhy. Každopádně v den, kdy se měla stěhovat, přijela k rodičům domů a zjistila, proč táta pořád nepřijíždí s dodávkou, kterou si na přesun jejích věci pronajali. Našla matku i otce mrtvé v posteli. Otrava oxidem uhelnatým kvůli vadnému bojleru a ucpanému přívodu vzduchu, jak se ukázalo. Vyšetřovali jsme to a Olivii jsme si proklepli velice důkladně. Aby během pouhých několika měsíců přišla o přítele i o rodiče, nám připadalo víc než podivné – zvlášť proto, že onen přítel složil na ten byt značnou zálohu, a to na její jméno, a *navíc* byla jedinou dědičkou z poslední vůle rodičů. Ministerstvo zahraničí se snažilo vystopovat rodinu toho přítele – tuším, že se jmenoval Dan?"

„Danuš Džahander," doplnila ho Philippa.

„Ano, to je ono. Chtěli zjistit, jestli se rodině neozval. Vzhledem k tomu, jaké mezi Británií a Íránem panují vztahy, to nebylo zrov-

na jednoduché, takže mám za to, že se nedozvěděli nic tím ani oním směrem. Olivia byla už tak v šoku z toho, že ji přítel nechal i s malým dítětem, ale když jí umřeli rodiče, dočista se sesypala. Otec byl prý bezpečností přímo posedlý a podobné neštěstí nemělo logiku."

„Nic se ale neprokázalo – ani jí, ani nikomu jinému."

„To je pravda," přitakal Tom. „Patrně šlo prostě o nešťastnou náhodu. Olivia byla úplně na dně. Toho rána dokončila prodej bytu a u rodičů v domě zůstat nemohla – a ani nechtěla. Musela se navíc starat o děcko, vzpomínám si ale, že člověk, který od ní byt koupil, jí nabídl, ať v něm dál zůstane. Mohl bydlet někde jinde, a tak ji myslím nechal nastěhovat zpátky. Víc si toho o něm ale nepamatuju."

„Jmenoval se Robert Brookes. Nakonec se s ní oženil."

„Takže z toho vzešlo něco pozitivního," podotkl Tom s úsměvem. „Ale všechny tyhle informace jsou ve spisech. S čím vám můžu pomoct?"

„Potřebuju vědět, co se vám honilo hlavou. Ne co naznačovaly důkazy, ale co jste si myslel o Olivii, nakolik jste jí důvěřoval a jak dobrá herečka to třeba podle vás byla."

„Fajn, ale budete mi muset říct proč," odvětil Tom.

„Protože jsem teď tady u ní. Tentokrát zmizel její muž – Robert Brookes – i její tři děti."

4

Chtějí slyšet o Robertovi, porozumět našemu vztahu. Jak jim to mám ale vysvětlit, když to nedokážu pochopit ani já sama? Vím jenom to, že mě Robert v krušných chvílích mého života před vším uchránil. Nejprve jsem přišla o Dana a pouhé dva měsíce nato i o rodiče. Zemřeli. Oba.

Nevím, co bych si bývala počala, kdyby mi Robert v tu chvíli nevstoupil do života. Tehdy to pro mě byl prakticky neznámý člověk. Byl to prostě někdo, kdo si ode mě koupil byt, jako by však nějak chápal, co potřebuju, a provedl mě nejhorším obdobím života.

Od chvíle, co Dan zmizel, jsem proplouvala dny jak náměsíčná. Tím jediným, co pronikalo mlhou mé zmatenosti, bylo uvědomění, že musím prodat byt, v němž jsme s Danem bydleli. Sama jsem si ho dovolit nemohla a každičký jeho kout mi jej připomínal: nábytek, který jsme spolu kupovali po vetešnictvích a bleších trzích, ohavná světlerůžová barva, kterou jsme vymalovali kuchyň, jelikož byla zadarmo. Každičké zákoutí skrývalo nějakou vzpomínku. Neměla jsem však na vybranou. Musela jsem se s Jaz vrátit domů k našim, a přestože jsem je měla ráda, netušila jsem, jak to tam zvládnu.

Když Robert toho mrazivého dne přijel, aby se do bytu nastěhoval, pořád jsem tam byla, stála jsem v předsíni s Jaz v golfkách, svoje krabice všude kolem, a čekala, až dorazí táta. Můj táta, kterého, jak se ukázalo, už jsem nikdy neměla spatřit.

Zdálo se, že je Robert jediný, kdo ví, co si v takovou chvíli počít. Nechal mě v bytě dál bydlet a sám ještě několik měsíců zůstal ve svém starém příbytku. Nechtěl ani slyšet o tom, že bych si hledala nějaké jiné bydlení, a když se už konečně musel nastěhovat, přenechal nám pokoj pro hosty. Dokonce za mě zařídil i pohřeb a prodej bungalovu mých rodičů.

Vím, že bych měla být vděčná, a také jsem. Vůbec nevím, jak bych si bez něj tehdy poradila, ovšem to, jak mlčky neustále vyžaduje chválu a uznání za všechno, co pro nás dělá, už mě vyčerpává.

A pořád mě pozoruje, dívá se na mě. Dokonce ani když děti dělají hlouposti a rozesmávají mě, nedívá se na ně. Upírá pohled na mě

a usmívá se, když se usmívám já. Když vycházím z místnosti, sleduje mě přitom. Cítím, jak civí. A když se vrátím, pořád se kouká na dveře, jako by od nich vůbec neodvrátil zrak.

Proto taky nemáme přátele. Při těch nemnoha příležitostech, kdy jsem se snažila sblížit s jinými páry, ze mě Robert nespouštěl oči. Když se dám do řeči s ženou, chce vědět, co jsem jí řekla, a cestou domů musím snášet výslech, dokud mu vše nepřevyprávím do posledního slova. Když se dám do řeči s mužem, během několika vteřin je u mě.

Poprvé po mnoha letech se mi stýská po Sophii. Sophie pro mě bývala téměř jako sestra a hlavou mi jako zářivě bílé světlo bleskne živá vzpomínka na její oči kypící smíchem – a během vteřiny opět zmizí.

Když jsem poznala Sophii, vtáhla mě do svého světa a všechno bylo najednou zábavnější; život se stal naším dobrodružstvím. Skutečně jsem si myslela, že budeme kamarádky už navždycky, jenže Sophie ze všeho nejvíc toužila narukovat do armády a pár týdnů po absolvování univerzity už zamířila do Sandhurstu, kde začala s výcvikem. Zničehonic už nebyla součástí mého každodenního života a její místo nikdy nikdo nezaplnil.

A tak tu teď stojím sama a myslím jen na jedno.

Kde jsou moje děti?

*

Cítím, že jsou policisté čím dál znepokojenější. Je dopoledne a vypadá to, že od včerejší noci nedošlo k žádnému posunu. Třesu se a ne a ne přestat. Ruce mám vlhké a nemotorné, a kdykoli se mi někdo snaží dělat chutě na kafe nebo čaj, musím odmítnout, protože bych hrnek asi ani neudržela. Ovzduší se změnilo. Je daleko naléhavější a já vím, že si o mé děti dělají vážné obavy.

Philippa mi už sdělila, že prověřují kamery na hlavních silnicích první třídy. Vím, jak je klíčových prvních čtyřiadvacet hodin, ona je však tak laskavá, že mi to nepřipomíná.

Když zjistili, že dětem chybí některé oděvy, začali se mě vyptávat na pasy. Nejspíš mají za to, že je unesl a odvezl ze země coby součást jakési absurdní bitvy o opatrovnictví. Žádné pasy však nemají, ani já ne. Na exotické dovolené nejezdíme. Líbí se nám na Anglesey, ostrově u pobřeží severního Walesu. Je to jen pár hodin jízdy a už to tam známe.

Philippa si ke mně znovu přisedla. Když to udělá, zmocní se mě obavy. Tak nějak vždycky počítám, že přijde špatná zpráva.

„Olivie, myslím, že nadešla chvíle uvědomit o vašich dětech tisk. Vím, že jsou s otcem, zatím se nám ho však nepodařilo vypátrat. Včera večer jste nám dala fotografii všech tří, ale nemohla byste nám prosím najít nějaké další snímky? Hodilo by se mít k dispozici kromě skupinových záběrů i nějaké samostatné."

Vstanu, doufám, že mě nohy udrží, jdu ke kredenci a vytáhnu krabici s fotkami. Nevím, jestli se na ně zvládnu dívat, protože když si své děti představím, vidím jen bolest. Kdyby měly nehodu, někdo už by je určitě našel, ne? Možná mé děti leží někde ve špitálu, pláčou po mně a diví se, jak to, že tam nejsem. Ale proč si tohle vůbec myslím? Vím, že o žádnou nehodu nejde.

Odnesu krabici k jídelnímu stolu, kdosi však nechal na zemi povalovat zmuchlaný kabát a já o něj ve svém nemotorném, roztěkaném stavu zakopnu. Zachytí mě právě včas, fotky se ale rozletí na všechny strany.

Muže, jenž mě chytí za ruku, poznávám. Prve jsem tomu nedokázala přijít na kloub, ale byl to jeden z policistů, kteří přijeli, když se tehdy v noci nevrátil Dan domů. Ten, který se mi nezamlouval; ten, který hledal pod postelemi i ve skříních, jako by se tam snad mohl Dan schovávat. Nejspíš je to všechno součást jejich pracovního postupu. Jak se jmenuje, mi vypadlo, až jsem zaslechla, jak Philippa říká: „To je váš kabát, konstáble Tippettsi?"

Tippetts. To sedí. Na tom jménu je cosi zlověstného a k tomu má krysí obličej se špičatým nosem a očima jak trnky. Nemůžu si pomoct, ale jsem ráda, že to tu nemá na povel on.

Odvrátím pohled od jeho tváře k nepořádku po celé podlaze. Byť jde o banalitu, málem se z toho zhroutím, a tak se přichytím opěradla pohovky. Z chaosu na zemi se na mě usmívají fotografie mých dětí.

Navrchu leží Danušův snímek. Tak dlouho jsem se snažila na jeho fotku nedívat, a teď se zatajeným dechem hltám každičký jeho rys. Vlnité černé vlasy spadající těsně pod límec a sčesané z obličeje, tmavohnědé oči jiskřící smíchem a kyprá ústa usmívající se na půvabnou dívku s dlouhými plavými vlasy a zářivě modrýma očima, jež má na hlavě krémovou bekovku s lesklou sponou na straně.

Philippa se zadívá nejdřív na mě a pak na fotografii.

„To jste vy, že?“ sotva zakrývá v hlase úžas. Ano, to jsem byla já.

Tou dobou jsem byla pokrývkami hlavy trochu posedlá a snažila jsem se přesvědčit Sophii, aby je nosila taky – dokonce jsem se nabídla, že jí půjčím svůj oblíbený černý klobouk, ona se však nechala slyšet, že pokud si někdy něco na hlavu narazí, a to i tak pouze pod nátlakem, bude to důstojnická čepice.

Zničehonic mi došla jedna věc: nejenže se Robert nikdy nesetkal se Sophií, ale dokonce se nikdy nesetkal ani s Liv – znal pouze Olivii, tedy rozumnou, tuctovou podobu mého já.

Dívám se na Danušovu fotku. Co by si asi pomyslel o osobě, která teď před ním stojí? Vlasy mám pořád dlouhé, byť oslnivý blonďatý odstín vybledl do příjemně světlehnědého. Tatam je i má stará posedlost zvolit si vždy ty nejkřiklavější, nejbarevnější sluneční brýle, spolu s mou zálibou v nebezpečí a vzrušení. Se Sophií jsme se něco navyváděly nejrůznějších šíleností a Dan nás obvykle zpovzdálí povzbuzoval – zkoušely jsme všechno, počínaje seskoky volným pádem pro charitu a konče bungee jumpingem z mostu. Teď mi však dochází, že jsem se spokojila s průměrností. Jak jsem to mohla dopustit? Jak jsem mohla ztratit sama sebe?

Vzadu v hlavě slyším slabý hlásek, který mi říká, že pokud se mi děti vrátí – ne, *až* se vrátí –, musím být zas taková jako dřív. Musím objevit způsob, jak znovu najít sama sebe. Možná tím nenápaditým sucharem není nakonec Robert.

Zastrčím Danušův snímek do kapsy džínů. Pochybuju, že by Robert chtěl tuhle fotku vidět, až se vrátí domů. On se totiž *vrátí* – musí.

*

Nechce se mi věřit, že jsem spala. Odmítla jsem si jít lehnout do ložnice, přestože byl obývák plný mluvících lidí. Nejspíš mě však přemohla únava – anebo mé tělo už prostě nesneslo víc stresu.

Procitám za zvuku pokynů, jež prší na všechny v pokoji. Zničehonic v něm místo pozvolných, rozvláčných, tlumených tónů znepokojení vládne zvýšený pocit vzrušení.

„Tu tiskovku zrušte. A nic jim neříkejte, budeme je informovat pak.“

Zřejmě si neuvědomili, že jsem vzhůru, ovšem dojem naléhavosti mě pobízí, abych ze sebe setřásla poslední pozůstatky spánku. Dutá

prázdnota se ve mně začíná zaplňovat zvláštním pocitem a já jen doufám, že jde o naději, a snažím se posadit. Philippa si toho všimne a vrhne na přítomné ztišující pohled. Ti její pobídku pochopí, a když odejdou, přisedne si ke mně.

„Olivie, máme dobré zprávy. Auto vašeho manžela zachytily kamery v severním Walesu a vaše děti jsou patrně ve voze s ním. Stalo se tak před několika hodinami a od té doby jsme ho nezahlédli, uvědomili jsme však místní policii a ta už po něm pátrá."

Mou první myšlenkou je úleva. Jsou naživu. Zaplaťpánbůh. A pak se mi zničehonic zatočí hlava. *Ach ne – tohle ne, Roberte*.

„Kudy jel? Kde v severním Walesu? Byl to určitě on?" Vím, že Philippa v mém hlase slyší zděšení, zachovává však rozvahu.

„Přejížděl Menaiský most na Anglesey. A jednoznačně šlo o jeho vůz. Netušíte, kam mohl mít namířeno? Od té chvíle ho žádné kamery nezachytily, a to je neobvyklé."

Dívá se na mě se znepokojením.

„Asi to vzal po vedlejších silnicích," vysvětluju jí. „Vždycky říká, že je chyba držet se jen hlavních tahů, když ty ostatní jsou o tolik zajímavější." Musím se zeptat. Nemůžu si pomoct. „Myslíte, že mohl dojet až do Holyheadu, aniž by ho znova zachytily?"

„Vím, na co myslíte. Myslíte na přístav trajektů, že?" nakloní se Philippa a vezme mě za ruku. „Žádné strachy. Na naši žádost se prověřují údaje o všech lodích. Na cestu do Irska by pas nepotřeboval, nějaký průkaz totožnosti však ano. Na jeho jméno zatím nikdo nic nezarezervoval."

Pootočí tělo o pětačtyřicet stupňů, takže je částečně obrácená ke mně a já se soustřeďuju na to, abych se na ni dívala a myslela jen na to, co vidím před sebou, ne na to, co se mi snaží rozeznít v mozku pronikavé poplašné zvonky.

„Co mi zatajujete, Olivie?" zeptá se. „Víte, kam se mohl vydat?"

Bylo bezpečnější, když jsem mohla tyhle myšlenky potlačovat, teď už se ale vzpomínce na den, kdy jsme se na Anglesey vypravili poprvé, musím postavit tváří v tvář. Robert nás všechny zavezl k majáku na ostrůvku South Stack, západně od Holyheadu. Stáli jsme tam, dívali se na moře a studený vítr mi z tváře odfukoval vlasy. Moc se mi to líbilo. Připadala jsem si plná života. Pozorovala jsem skvostné příbojové vlny, poslouchala, jak se rozbíjejí o skaliska pod námi, a v myšlenkách

jsem byla kdesi tuze daleko, ale vtom mi Robert řekl, že počátkem roku se právě z těchto útesů vrhl jakýsi muž vstříc smrti.

„Tohle je na umření ideální místo," nechal se slyšet.

Pamatuju si to úplně jasně. Podívala jsem se na něj s udiveným výrazem ve tváři, on však sledoval zčeřené vody hluboko pod sebou.

„Kdybych o tebe v životě přišel, přijel bych právě sem," řekl tehdy. „Na tomhle místě by se mi na tebe nádherně vzpomínalo. Víš přece, že bych bez tebe nedokázal žít, viď?" zeptal se.

Ale já jsem pořád *tady*. Vytušil snad, že uvažuju, že ho opustím? Vyloučeno – aspoň nechápu, jak by mohl. Zavřu oči a snažím se v sobě to zděšení potlačit.

Z hrdla se mi vydere vzlyk, a tak se na pohovce stočím do klubíčka a ze všech sil se snažím bolest rozptýlit a tu vzpomínku vypudit z hlavy.

5

To čekání – ta nejistota a zoufalství, že nemůžu nic dělat – je nesnesitelné. Prosila jsem Philippu, ať mě nechá na Anglesey odjet, pokud už mě tam nechce zavézt sama, ona však trvala na tom, že nejlépe vše prošetří místní policie. Že zná tamní kraj. Ať říkám nebo dělám, co chci, její názor patrně nezměním, a tak mi po tvářích nadále kanou zlostné, poraženecké slzy. S promočeným kapesníkem přitisknutým k očím se uzavřu zvukům v místnosti a soustřeďuju se na obličeje svých dětí, v duchu je pobízím, ať se mi vrátí zpátky, šeptám konejšivá a chlácholivá slůvka, která nemůžou slyšet.

Přes štkavý zvuk svého vzlykotu opět nejasně zaslechnu, že se hlasy změnily. Tentokrát jinak. Už žádné staccatové povely ani cílevědomost. Skoro mi to připadá, jako by s velkým povzdechem unikl z pokoje vzduch. Zda jde o povzdech smutku a bolesti, či cosi zcela jiného, netuším.

Cítím, jak se zmáčkne druhá strana pohovky. Někdo si tam přisedl a odhrnuje mi z tváře zavlhlé vlasy. Slyším čísi hlas, slova však ke mně nedoléhají.

„Našli jsme je, Olivie. Jsou v pořádku. Váš muž i děti jsou všichni v pořádku a už jedou domů. Nic jim není."

Slyším ve Philippině hlase úsměv a jsem ráda, že jí něco udělalo radost, chvilku však trvá, než mi její slova dojdou.

„Cože?" ptám se rozechvěle. „Kde byli? Víte určitě, že se jim nic nestalo?"

Philippa mě vezme za ruku a konejšivě mi ji stiskne.

„Našli se v jednom penzionu na Anglesey – podle vašeho manžela jste v něm často pobývali." Philippa se na mě pozorně zadívá. „A jsou v naprostém pořádku. Nemáte se čeho bát."

Než stihnu plně vstřebat jakýkoliv detail mimo skutečnosti, že se dětem nic nestalo a že jsou na cestě domů, všimnu si, že si detektiv konstábl Tippetts balí brašnu. Ostatní mezitím patrně odešli a zůstali tu už jen Philippa a Tippetts.

Oni odcházejí? Ale já asi nezvládnu být sama, až se Robert vrátí. Zděšeně se rozhlížím. Philippa mi patrně odečetla myšlenky.

„Jen klid, Olivie. Konstábl Tippetts tu s vámi zůstane, dokud se váš muž nevrátí."

Poplašeně na ni civím. Z tohoto muže necítím ani náznak empatie a nechci ho tady.

„Nemůžete tu zůstat vy?" zeptám se poněkud bezradně.

Přeskakuje mezi mnou a konstáblem Tippettsem pohledem. Vidím, že je zmatená, a mám pocit, že tohle by měl být úkol pro obyčejného konstábla, v danou chvíli mi však připadá, že je mi Philippa nejbližší spřátelenou bytostí. Zlehka, sotva postřehnutelně si povzdychne.

„No, měla jsem jen namířeno domů za kočkou a několika hodinami spánku. Tak běžte, Ryane. Máte padla." Potom se otočí ke mně. „Dobrá, Olivie. Nikam nepůjdu. Zůstanu s vámi."

Zadívám se na ni a tuším, že mám zřejmě v očích divý výraz. Připadám si popletená a ztracená, ale zároveň se mi obrovsky ulevilo, že jim nic není.

„Skočte si nahoru a opláchněte si obličej, ať vás děti neuvidí tak rozrušenou," nadhodí vlídně.

Bože, musím vypadat příšerně. Vlasy mám nejspíš jak slepenou slámu.

Nohy se mi pořád třesou, Philippa mi pomáhá vstát a vede mě k patě schodů.

„Budete v pořádku?" ptá se. Já však *musím* být v pořádku. Musím znovu nabrat síly, než se děti vrátí domů.

Ztěžka vystoupám do patra, vejdu do koupelny a spatřím v zrcadle svůj odraz. Zarudlé oči, kolem nich rozmazaná černá řasenka a k tomu flekaté tváře.

Pláč mě ještě nepřešel. Sednu si na záchodové prkénko a úlevou vzlykám. *Díky Bohu*.

Co to vyváděl? Co ho to *napadlo*?

Slzy postupně ustupují a já se zvednu a snažím se napravit škody. Vyčistím si zuby, učešu se a nanesu si na obličej málo používaný podklad, abych jím zakryla nejhorší fleky. Od červených očí mi nic nepomůže, ale snad si jich děti nevšimnou.

Další hodinu sedím na okraji pohovky, kolena těsně u sebe a ruce sepjaté, lomím jimi, mnu si je. Nedokážu je nechat v klidu.

A pak to zaslechneme. Zvuk auta na příjezdové cestičce, jeho světlomety olíznou při odbočení celou stěnu bledou září.

Bleskově vyskočím ze židle a rozrazím dveře.

Robert ke mně po cestičce chvátá s rozpřaženýma rukama a já matně slyším, jak na mě volá. Jenže já se mu vyhnu. Nemám na něj teď čas.

Chci jen za svými dětmi.

6

Nechce se mi děti opustit. Chci je mít všechny pohromadě v jedné místnosti a ještě si lehnout na podlahu před dveře, aby se k nim nikdo nemohl ani přiblížit.

Naposledy se zadívám na svoje dva kloučky, každého něžně políbím na teplé čelíčko a v duchu žasnu, jak jsou nevinně krásní, když spí. Tiše zamířím do pokojíku k Jasmine. Tuší, že něco není v pořádku, protože ač jsem se snažila sebevíc, nedokázala jsem zadržet slzy, když jsem přiběhla k autu a vroucně si k sobě přivinula tělíčka svých dětí. Naštěstí však vidím, že už pomalu usíná, s Lottie přitisknutou k líci.

Kleknu si vedle dceřiny postele a něžně jí odhrnu vlásky z obličejíku. „Spi sladce, berunko moje," špitnu.

Nezaslechnu sice ani hlásku, ale přesto vím, že mě kdosi pozoruje. Ohlédnu se a spatřím Robertovu siluetu, osvícenou zezadu světlem z podesty. Tvář mu halí stín, já však vím, že se usmívá. Otočí se a nato zaslechnu, jak opět schází po schodech do přízemí, kde dosud čeká Philippa. Nechce se mi, ale vím, že musím za ním.

Philippa je moc laskavá, nadále však klade zvídavé otázky – a mně připadá, že většina z nich směřuje na mě.

„Olivie, podle slov svého muže jste prý věděla, že odváží děti na celý víkend. Nemohla jste na to zapomenout?"

Robert má ve tváři úzkostlivý výraz, jako by se obával o mé zdraví. Zkusí si ke mně přisednout na pohovku, já však vstanu a ustoupím. Nemůžu se na něj ani podívat.

Věnuje Philippě pohled, jenž se dá popsat jen jako kajícný, jako by se chtěl omlouvat za mé úděsné chování.

„Ne, nezapomněla jsem. Říkal, že je bere na pizzu." Vyslovuju každou slabiku skrz zaťaté zuby.

„Miláčku," řekne Robert, přejde k mému křeslu, posadí se na područku a pohladí mě po vlasech. Nejradši bych mu ji odmrštila, bojím se však, že bych pak navenek působila ještě vyšinutěji. „Vždyť jsi jim sbalila batůžky. Copak si nevzpomínáš? Jak já bych věděl, co takový dvouletý capart potřebuje?"

Odstrčit Roberta nemůžu, znovu však vyskočím a zastavím se před falešným krbem, který nepoužíváme. Prvopočáteční strach a zděšení se ve mně proměnilo v kouli hněvu. Otočím se a upřu na něj zachmuřený pohled, zvednu ruku k obličeji a na zdůraznění každého slova bodám ukazováčkem do vzduchu.

„Já se bála, že jste všichni *mrtví*." Zlomí se mi hlas a vyzní daleko slaběji, než zamýšlím. „Jaks *mohl*, Roberte? Jaks *mohl*?"

Robert se otočí k Philippě a výmluvně k ní pokrčí rameny – s rozpaženýma rukama a dlaněmi vzhůru, jako by říkal: „Vidíte, s čím se musím potýkat?"

Nedlouho po této ukázce mé výbušnosti se Philippa rozhodne odejít. Zatímco jí jde Robert pro kabát, tiše ke mně promluví a stiskne mi dlaň.

„Máte-li z něčeho obavy, Olivie, tady na mě máte kontakt. Když budete potřebovat, zavolejte mi." Podá mi vizitku a já si ji rychle strčím do kapsy, jelikož se už manžel vrací do pokoje. Kdyby ji spatřil, vím, že by mi ji sebral.

Robert Philippu vyprovází, a když se do obýváku vrátí, hraje mu na tváři úsměv, očividně je sám se sebou spokojený.

Odjakživa jsem si myslela, že jsem chytrá, zřejmě ale nejsem chytrá dost. Pánem je Robert a můj krátký nával hněvu už odeznívá, nahradí jej strach. Bojím se vlastního manžela – toho, co by mohl provést.

„Proč jsi to udělal, Roberte?" ptám se, třebaže jsem už odpověď vytušila. Slyším ve svém hlasu třas, Robert tak pozná, že adrenalin zděšení už je tentam – a s ním i můj hněv.

Jsem vystrašená a v jeho očích vidím uspokojení.

„Co jsem udělal? Jenom jsem na pár dní vyvezl děti. Nechápu, jak jsi na to mohla zapomenout." Snaží se tvářit nechápavě, dobře však ví, že se nenechám oklamat.

Odvrátím se od něj. Nemůžu se na něj ani podívat. Když promluvím, vyzní moje slova víceméně jen jako šepot.

„*Dobře* víš, že jsem na nic nezapomněla. Nic takového *rozhodně* v plánu nebylo. Měli jste si zajet *na pizzu*."

Sleduju ho v zrcadle a vidím, jak se mu lehounce zvedly koutky úst. V násilí si nijak nelibuju, ale kdybych měla zbraň, přísahám, že bych ho na místě zabila.

Položí mi dlaně na ramena a já mám co dělat, abych sebou při jeho doteku neškubla. Otočí mě a zadívá se mi do očí, jako bych snad díky tomu měla jeho lžím uvěřit.

„*V žádném případě* jsme nejeli jenom na pizzu. A ty to víš." Robert nakloní hlavu na stranu a jen se na mě dívá. „Takhle to zřejmě vnímá rozvedená ženská. Pokaždé, když jí děti odjedou s tátou, nemá ponětí, co dělají nebo kam mají namířeno. Mohly by být kdekoliv. Jen si to představ."

Jako malá zvednu ruce a zakryju si uši. Nechci slyšet, co říká. Chci z toho pokoje pryč, mezi mnou a dveřmi však stojí on a stále hovoří. Znova mi opakuje, že jsem to jediné, na čem mu v životě záleží.

Jde ke mně, uchopí mě za paže a stáhne mi je na boky. Nesnažím se vzdorovat. Stojí velice blízko – tak blízko, že až vidím jednotlivé póry jeho pokožky.

Nakloní se ke mně, aby mi zašeptal do ucha, a já cítím na tváři jeho horký dech. „Jestli mě opustíš, Olivie…"

DRUHÁ ČÁST

PO DVOU LETECH

7

Pátek

Když Tom Douglas vešel do hospody, kde členové jeho týmu oslavovali svůj poslední úspěch, hučelo to uvnitř jako v úle. V takovém rámusu se nedaly rozeznat jednotlivé hlasy, přesto mu hluk zněl jaksi jinak, když byl vítězný. Hlasy byly posazené výš, lidé mluvili překotněji, všeobecnou vřavu tu a tam prořezávaly výbuchy smíchu. Tenhle večer si ale vskutku zasluhoval oslavu jaksepatří.

Po kratší dovolené v Cheshiru, kterou si dopřál po odchodu od Metropolitní policie, bydlel Tom už několik měsíců opět v Manchesteru a nová práce ho nesmírně bavila. Podědil kvalitní tým, snad s jednou či dvěma nápadnými výjimkami, s nimiž se bude třeba vypořádat, jak věděl. Moc dlouho už to odkládat nemohl, byla by však chyba vyšetřování jakkoliv narušovat, když měli tak blízko k rozlousknutí velkého případu. A dnes se to všechno vyplatilo. Dva roky tvrdé dřiny – z větší části odvedené, ještě než se k týmu přidal – nakonec vyústily nalezením nezvratných důkazů, které potřebovali k zatčení pachatele několika znásilnění.

Tom se protlačil k baru, zvednutou rukou pozdravil pár členů svého týmu a zakýval ve vzduchu otevřenou pěstí tam a zpátky, což bylo všeobecně srozumitelné gesto tázající se: „Dáte si něco k pití?“ Hned se zvedlo několik půllitrů a s nimi ukazováky naznačující, že by jim ještě jedno přišlo vhod. Tom se otočil k barmanovi.

„Já vám tady nechám kreditku a vy nám to průběžně noste, šlo by to?“ zeptal se.

Nebylo žádným tajemstvím, že je Tom při penězích, byť většina lidí netušila, že je všechny zdědil po bratrovi. Jeho tým si své drinky zasloužil a Tom byl rád, že si může dovolit zatáhnout za ně pár rund. Dřeli opravdu do úmoru a toho lumpa, který dívky přepadal s nožem v ruce a pak se policii jen smál do očí, jelikož nebyla s to zajistit jeden jediný důkaz, čekal hodně dlouhý pobyt za mřížemi. Těšilo ho pomyš-

lení, že je teď v Manchesteru opět o něco bezpečněji – nebyl však zase tak hloupý, aby si myslel, že se tím v koloběhu světa něco výrazněji změní. Tolik zločinů a neustále tolik jiné práce.

Rozhodl se, že se zdrží hodinku a pak je nechá o samotě. Většina týmu byla v jeho přítomnosti celkem v pohodě, ovšem ti mladší a v nižších šaržích – možná s výjimkou suveréna Ryana – se ho báli a daleko lépe se bavili, když byl pryč.

Na každý pád zvažoval, zda se nemá zastavit u Leo. Nějakou dobu už se neviděli a vypadalo to, že ani jeden z nich ještě není zcela připravený rozetnout patovou situaci, v níž se jejich vztah ocitl – dalo-li se to tak nazvat. Zdálo se, že je vše na něm, a to nikoliv poprvé.

Leonora Harrisová. Radost i strast v jeho životě. Už to byl skoro rok, co ji poznal a zadoufal, že by se mohli sblížit. Když si pořídil chatku v Cheshiru hnedle vedle Leiny sestry, neměl na nějaký nový vztah ani pomyšlení. Taková představa vlastně na seznamu jeho priorit figurovala někde na samém konci. Jenže Leo byla úplně jiná než ostatní ženy. Naprosto přímá a k tomu upřímná až na hranici nepříjemnosti. Prožila nelehké dětství, výrazně ji poznamenala otcova lhostejnost. Dávala zcela jasně najevo, že si všechny muže drží od těla, Tom však doufal, že by se mohl stát výjimkou potvrzující toto pravidlo.

Na Leo bylo cosi výjimečného. Měla jedinečný styl, nosila své vysoké, štíhlé tělo s nedbalou elegancí. Ze všech sil se snažila svou zranitelnost skrýt za lehce kousavým chováním, Tom se však nikdy oklamat nenechal.

Pochopil, že nebude snadné se s ní sblížit, doufal však, že pokud s ní bude vždy jednat upřímně a s úctou, podaří se mu prolomit zábrany vůči mužům, které si v sobě budovala celý život. Byla to s ní ovšem dřina. Po dvou krocích dopředu vždy následoval jeden zpátky – i když někdy mu připadalo, že je to naopak a že neustále ustupuje. Zdálo se mu, že se s ním chce stýkat a být s ním, jenže pak se ty zábrany zničehonic opět obnovily a ona ho zapuzovala, dělala se nedostupnou třeba i celé týdny v kuse. Netušil, zda si ho testuje, měl však za to, že asi ano. Jak dlouho to ještě takhle půjde dál?

Leo dávala od samého počátku zřetelně najevo, že „ji na vztahy neužije“. Sex je jedna věc – nesmí si však prý vyvozovat, že se kvůli němu dají dohromady jako pár. A taky si nesmí vyvozovat, že když na něj jednou dojde, dojde na něj i příště.

Tom zhluboka vydechl. Nedokázal takhle žít, nevědět, zda s někým udržuje vztah, nebo ne, a neustále hrát dle jejích pravidel. Ne že by bylo vždy výhradně po jejím, bylo mu však jasné, že jakmile se jednou pomilují, bude ztracený. Pokud šlo o Leo, neměl už opravdu daleko k tomu, aby přišel o zdravý rozum, a v její těsné blízkosti by jej možná pozbyl docela.

„Pane!" ozval se zezadu výkřik, jenž ho vytrhl ze snění. Otočil se a spatřil, jak k němu jeho tým zvedá sklenice k přípitku. I on tedy zvedl půllitr z barpultu a připil jim. „Na zdraví," zvolali všichni jako jeden muž. To bylo prima. Aspoň vytěsní Leo z hlavy a možná se za ní dnes večer ani nestaví. Nechtěl hrát žádné hry – to nebyl jeho styl. Pokud jí však brnkne s tím, že slaví s ostatními, nijak jí to vadit nebude. „Nemusel jsi volat. Kdybys nepřišel, domyslela bych si, že máš moc práce," řekla by, aby mu bylo jasné, že je to oboustranně bez jakýchkoliv závazků. Zatracená ženská.

Ucítil, jak mu v kapse vibruje telefon. Když už byla řeč o zatracených ženských, tohle byla další z nich – jeho šéfová, superintendantka Philippa Stanleyová. Během let od dob, kdy pro něj pracovala, ještě víc zvážněla, hraničilo to až s odměřeností, a k tomu získávala u kriminálky jedno povýšení za druhým. Rád by si myslel, že mu teď volá, aby týmu poblahopřála k dobře odvedené práci, bylo to však nepravděpodobné. To by udělala formálně, nikdy by mu za takovým účelem nevolala do hospody.

Zvedl telefon k uchu a věděl, že z její řeči neuslyší jediného slova.

„Počkejte, Philippo, půjdu ven. Tady je trochu hlučno."

Tom odložil půllitr na bar. Nebyl zrovna velký pivař, takže nešlo o žádnou velkou škodu, měl však pocit, že by jeho důvěryhodnosti neprospělo, kdyby si poručil dvojku červeného. Znovu se protáhl skupinkou tlačící se k baru pro piva zdarma a nakonec vyšel na chodník.

„Omlouvám se, Philippo. Máme tady menší oslavu a já neslyšel ani slovo."

„A teď už mě slyšíte?" Zmínku o oslavách zcela ignorovala.

„Ano – jasně a zřetelně. Co pro vás můžu udělat?"

„Napadlo mě, že byste měl vědět, že nás zavolali k případu zmizení z domova. Někoho jsme tam poslali, aby obhlédl situaci, ovšem jednou z výhod toho, že máte k ruce službukonajícího seržanta, který vypadá, jako by ho měl člověk vycpat a postavit do kouta, je ta, že má paměť dlouhou jak moje ruka. A tak mě na tenhle případ upozornil ještě dřív,

než se dostal do systému." Philippa se odmlčela a Tom čekal, jelikož tušil, že ještě nedomluvila. „Vzpomínáte si, jak jsem vám před několika lety v Londýně volala kvůli tomu, co se kdysi dávno stalo jedné dívce – jak jí zmizel ten přítel Íránec a pak jí umřeli rodiče?"

„Ano, vzpomínám. Manžel si někam vyjel s dětmi a nevrátil se domů. Je to tak? Pamatuju, jak jste mi pak v e-mailu psala, že se našli a že jsou všichni v pořádku. A co se stalo tentokrát?" zeptal se Tom, neboť věděl, že by mu kvůli starému případu jen tak zčistajasna nevolala.

„Tentokrát se manžel vrátil domů ze služební cesty a tvrdí, že zmizela *ona*. Jeho žena Olivia. A s ní i děti."

No to mě podrž. Co to s touhle rodinou je? Tom zvedl ruku a prohrábl si krátké vlasy.

„A je to tentokrát skutečné, nebo jde zase o plýtvání prostředky, protože tehdy přece nikdo *nezmizel*, nebo snad ano? Všichni jsme se honili jako úplní blbci, a nakonec zjistíme, že to celé má od začátku naprosto rozumné vysvětlení," posteskl si Tom. „Možná to působí dojmem, že je Oliviin život vlastně jedno zmizení za druhým, ale mně to spíš připadá jako dlouhý sled potíží s komunikací. Co si o tom tentokrát myslíte vy? Zřejmě nemáte za to, že by šlo o další pitomou hru, jinak byste mi nevolala. Mluvíte nějak ustaraně."

Z druhého konce linky zaslechl povzdech. V této fázi vyšetřování by něco takového superintendantku obyčejně nezneklidňovalo, jemu však připadalo, že si dělá obavy.

„Philippo?" vybídl ji k odpovědi.

„Podle konstábla, který to jel prověřit, jde o velice zvláštní situaci. Její auto stojí v garáži, její kabelka leží v kuchyni. Pokud se prostě sebrala a odešla, pak si nevzala peněženku, šaty ani žádnou z věcí svých dětí. Nikdo neodejde s prázdnýma rukama, takže nevím, co si myslet. Náš člověk – konstábl Mitchell, myslím – je pochopitelně dosud na místě. Provedl základní šetření, potřebujeme tam však někoho zkušenějšího, aby okolnosti zhodnotil."

„Jak dlouho už je nezvěstná?"

„To manžel neví. Prý tam určitě ještě dnes byla, ale když se odpoledne vrátil domů, byli už pryč. Teď je deset, a nahlásil to kolem osmé. Nejmladšímu synovi jsou teprve čtyři roky, takže se mu nechce věřit, že by ho nechala takhle dlouho ponocovat. Ona však čekala, že se manžel vrátí až zítra, takže možná vůbec o nic nejde."

„Vy máte ale jiný názor.“ Nebyla to otázka. Slyšel to v jejím hlase.

„Vrtá mi hlavou něco, co řekla, když se její muž posledně nevrátil s dětmi domů. Vložila jsem se tehdy do té věci kvůli tomu, k čemu došlo v minulosti, a promluvila si s ní osobně. Stále dokola opakovala jednu větu: ‚To by neudělal. Řekněte mi, že by to neudělal.‘“

„Co by neudělal?“ vyzvídal Tom.

„To nevím. To mi nechtěla říct. Ale ať už šlo o cokoliv, byla z toho strachy celá pryč. Budu k vám upřímná, Tome, ten hrůzyplný výraz v její tváři v okamžiku, kdy to vyslovila, mě pronásleduje dodnes.“

8

Tom se protlačil zpátky do našlapaného baru a očima hledal Becky Robinsonovou. Udělalo mu radost, když před několika týdny zjistil, že požádala o povýšení na kriminální inspektorku u policejního sboru hrabství Velký Manchester, když ji však spatřil, už tak nadšený nebyl. Byla jako lunt a oči jako by se jí propadly do tváře. Přemítal, zda se mu dnes naskytne příležitost zjistit, co se jí přihodilo, protože ať už šlo o cokoliv, notně ji to poznamenalo.

Když Becky ještě v Londýně působila jako jeho seržantka, práce s ní jej bavila a Becky mu připadala bystrá a vnímavá – přesně typ člověka, jakého potřeboval pro tento případ. Musel se však ubezpečit, že na něj bude Becky stačit.

Becky postávala v hloučku se zbytkem týmu a v ruce třímala patrně skleničku pomerančového džusu, ale přestože se usmívala, její oči působily prázdně a skelně. Tom zvedl ruku a Becky se spolu s několika dalšími otočila a zadívala se na něj. Naznačil jí, ať jde za ním, a ona se jakoby s úlevou obrátila a odložila sklenku na nejbližší stůl. Nikdo se netvářil zklamaně, že nekývl i na něj.

„Pane?“ pravila a otočila k němu tmavé oči.

„Máme práci, Becky. Žena a tři děti se ztratily z domova. Zaplatím to pití a zbytek vám řeknu cestou, ano?“

„Beze všeho. Mám řídit?“ zeptala se Becky, když Tom mávl na barmana a naznačoval mu, že chce účet.

„Laskavá nabídka, ale ne, díky,“ odvětil Tom při vzpomínce na pár adrenalinových jízd, které s Becky za volantem zažil v Londýně. „Pojedeme mým autem, a až skončíme, poprosíme někoho, ať vás hodí zpátky.“

Mlčky přešli silnici k parkovišti. Tom stiskl tlačítko dálkového ovládání a s nastartovaným motorem čekal, až se oba připoutají – teprve pak promluvil. Úkosem se na ni zadíval, ona však civěla přímo před sebe, zřejmě se snažila vyhnout očnímu kontaktu. To u ní bylo naprosto netypické.

„Becky, víte, že mě potěšilo, když jste požádala o přeložení do Manchesteru, a ještě větší jsem měl radost, když jste tu práci dostala.

Konkurence byla tuhá, a navíc dnes s přeložením nevyhoví každému, jak oba víme. Ale o co vlastně šlo? Nejste to vy, připadá mi, jako by vás někdo kopnul do břicha, jestli to tak můžu říct."

„Díky moc," odtušila Becky, aspoň nepatrně se však pousmála a Tom cítil, že strnulost její páteře maličko polevila. „Ale jsem v pohodě. Jsem ráda, že jsem vypadla z Londýna, a vážně se o tom nechci bavit. Ani s vámi. Pokud to bude mít vliv na mou práci, tak mi to, pane, řekněte, ale jinak už o tom prosím nemluvme. Z dřívějška mě tady nikdo jiný nezná, takže si nejspíš každý myslí, že jsem taková utrápená ubožačka odjakživa. A byla bych radši, kdyby to tak zůstalo."

Tom rozvážně pokýval hlavou, vyjel z parkoviště a zamířil k domu Brookesových. Ten pocit znal, a jestliže Becky nemá chuť mu nic vykládat, hodlal to tak nechat.

„Dobře, jen vám chci říct, že si se mnou můžete promluvit, kdykoliv budete chtít. Dobře víte, že mlčím jako hrob. A mimochodem, takhle mezi čtyřma očima mi klidně zase říkejte Tome. V mém případě to s tou formálností nemusíte přehánět."

„Dobře, platí. A povíte mi teda teďka o tom případu, nebo jak?" zeptala se, jako by opět vyplul na povrch záblesk jejího starého, lehce přidrzlého já.

Tom jí cestou převyprávěl, co se dozvěděl od Philippy o zmizení Roberta Brookese před dvěma lety, a poté jí vylíčil všechno, nač si pamatoval z prvního setkání s Olivií Brookesovou před bezmála devíti roky.

„Vím, že mi tehdy můj radar napovídal, že je za tím něco víc, nevzpomínám si ale co přesně. Byl jsem tam tehdy s Ryanem a on všechny otázky kladl jakoby mechanicky, ani se nesnažil proniknout trochu hlouběji, když se mu naskytla příležitost."

„Když říkáte ‚s Ryanem', myslíte *našeho* Ryana – jako Ryana Tippettse?"

Tom přikývl.

„A sakra. Chudák holka."

Becky očividně netrvalo dlouho udělat si na Ryana názor.

„A co teda myslíte, že bylo s tím jejím přítelem pak?" otázala se po chvíli.

„Nemám zdání. Naším posledním zjištěním byl důkaz, že si zarezervoval letenku, takže můžeme jen předpokládat, že ze země odletěl."

Oba chvíli mlčeli. Prohlásit, že přítelovo zmizení Olivii rozrušilo, by patřičně nevystihlo otřes a strach, které dívka tehdy očividně zažívala. Se sklíčeností lze počítat u každé ženy, kterou opustí přítel a zanechá ji jen s novorozenětem, Tomovi však připadalo, že v tom bylo ještě něco víc.

„A to byl teprve začátek," pokračoval. „Dva měsíce nato jí umřeli oba rodiče a byla to právě ona, kdo je objevil."

Tom si vybavil hysterickou Olivii ječící stále dokola, že nemohlo jít o nešťastnou náhodu. Byť se však snažili sebevíc, důkazy o zločinu se jim najít nepodařilo. Podezírali dokonce i onoho zmizelého přítele. Dělal si tehdy doktorát v oboru inženýrství, a tak možná – opravdu jen možná – mohlo jít o chytrou lest, jak získat peníze z pojistky.

„Takže jestli to dobře chápu, přítel číslo jedna se vypaří. Rodiče se najdou mrtví. Budoucí manžel přispěchá na pomoc. Sedm let nato se zdejchne i s dětmi. Podle ní lhal o tom, kam měli namířeno – tak co si teda myslela? Že je *unesl*?"

„To nevím. Philippa má pocit, že na tom celém bylo něco divného."

„Pokud teda jeho plán únosu před dvěma lety selhal, není tohle druhý pokus, jen kapánek rafinovanější?"

Tom se na Becky zadíval s povytaženým obočím. „Pokračujte," řekl.

„No, jestli před dvěma lety ty děti tolik chtěl, mohl tentokrát ženušku vyprovodit nadobro a znova děti unést – a někam je schovat. Měl na to plánování dva roky."

V ideálním okamžiku, dřív než by se pustili do spekulací, je přerušil Tomův telefon, a tak hovor přijal dotekem na displeji přístrojové desky. Přes bezdrátové reproduktory zaplnil kabinu auta hlas.

„Šéfinspektor Douglas?" Šlo o chraplavý hlas službukonajícího seržanta.

„U telefonu," odvětil Tom.

„Právě volal konstábl Mitchell, který je u Brookesových v domě s otcem Robertem Brookesem. Předpokládám, že tam právě míříte?"

„Přesně tak. Budeme tam tak za deset minut. Stalo se něco?"

„No, možná ano. Každopádně je to divné. Konstábl Mitchell vyplňoval formulář o pohřešované osobě a poprosil otce o nějaké fotografie dětí. Nic neobvyklého. A Brookes prý pro ně šel ke komodě, jenže krabice byla prázdná. Napadlo ho, že je možná manželka přemístila, a že prý tedy pro urychlení nějakou vytiskne ze svého počítače. Ani tam

ale žádné nejsou a stejně tak ani stopa, že by tam někdy nějaké byly – ani v koši nic. Pusto prázdno. Totéž v jeho telefonu. I v manželčině telefonu, který má mimochodem dosud v kabelce. Podle pana Brookese není v celém domě jediná fotka jeho ženy ani žádného z dětí."

9

Becky potěšilo, že ji Tom požádal, aby dnes v noci jela s ním. Ne že by byla od přírody nespolečenská, momentálně jí však činilo potíže chovat se normálně v přítomnosti kohokoliv a Tom ji aspoň znal „z dřívějška“, jak tomu říkala. V danou chvíli jí připadalo, že po ní lidé neustále pokukují a ukazují si na ni, že se jí ve skrytu posmívají jako školáci.

Od přestěhování do Manchesteru neměla o takovém chování jediný důkaz, po několik týdnů před odchodem od Metropolitní policie však právě tohle zažívala, a kdykoliv vešla do místnosti, měla za to, že lidé umlkají v hovoru anebo mění téma, jelikož ji právě pomlouvají.

Huso jedna domýšlivá, říkala si v duchu chtě nechtě. *Proč by se o mě kdokoliv zajímal?* Přesto věděla proč.

Když zastavili před domem Brookesových, Becky už z něj příliš neviděla. Přestože se blížil nejdelší den roku, slunce zapadlo už zhruba před hodinou, i tak ale bylo stále dost světla na to, aby byla s to rozeznat, že se jedná o poměrně rozlehlou nemovitost v atraktivní ulici vroubené stromy. Když vstupovala do řad policie, zarazilo ji zjištění, že trampoty potkávají i lidi bydlící v takovýchto domech. Coby holka z drsné části Londýna žila v mylném přesvědčení, že potíže mají jen lidé zbídačení. Jak hluboce se mýlila! Chvíli jí trvalo, než si uvědomila, že jediný rozdíl spočívá v tom, že ti zámožnější mají sklon své potíže z nemístného pocitu hanby skrývat.

Pokud se však ztratily děti, šla jakákoliv hanba stranou. Becky věděla, že žádný policista nemá rád případy, kdy mohou potenciálně přijít k úhoně děti, a ani ona nebyla výjimkou. Pobožná nikdy nebyla, přesto si v duchu dokola opakovala cosi mezi modlitbou a příslibem. *Ať jste, kde jste, děti – my vás najdeme*. Jen doufala, že se tak vskutku stane.

Náhle jí do myšlenek vpadl Tom.

„Tak jo, Becky. Už jsme spolu zpovídali tolik lidí, že víme co a jak. Já obstarám úvod, pak se stáhnu a budu se dívat. Výslech můžete převzít vy. I když to v tuhle chvíli nevypadá pravděpodobně, nelze vyloučit, že

manželka tohohle chlapa prostě jenom vzala děti k přátelům, ovšem vzhledem k jejich minulosti chci mít jistotu, že nám nic neunikne."

Becky přikývla, otevřela dveře vozu a zase je tiše zaklapla, aby v té poklidné ulici nepřitáhla k jejich příjezdu moc velkou pozornost. Policejní auto zaparkované na cestičce mohli sice zahlédnout jen sousedé odnaproti, Becky však v tuto chvíli neměla chuť řešit návštěvy občanů, kteří to „myslí dobře". „Dobré úmysly" byl beztak trochu eufemismus; ti, co klepali na dveře s nabídkou „pomoci", totiž bez výjimky přicházeli jen proto, aby vyzvěděli, co se děje.

Když zamířili ke vchodovým dveřím, rozzářilo se jasné bezpečnostní světlo, svým kuželem je však nezachytilo. Becky se otočila na Toma a pokrčila rameny, byla ráda, že ji světlo neoslnilo, zároveň se ale divila, k čemu je dobré.

Tom stiskl zvonek, načež zaslechli, jak se jeho pronikavý tón rozléhá celým domem. Otevřít jim přišel konstábl, jehož Becky neznala, a v jeho mladé tváři zahlédla záblesk úlevy, bezpochyby ho potěšilo, že dorazili zkušenější kolegové, kteří mu břemeno z nezkušených ramen sejmou. Zevnějškem připomínal hubené malé hříbě – samá ruka samá noha, a žádný z jeho dlouhých údů nevěděl, co si se sebou počít.

Zavedl je do obýváku, kde se zvedl z pohovky jakýsi muž a beze slova se na ně zadíval. Zdálo se, že si upřeně prohlíží Tomovu tvář, a lehce přimhouřil oči.

„Pan Brookes? Já jsem vrchní inspektor Tom Douglas a tohle je moje kolegyně, inspektorka Becky Robinsonová. Asi si nevzpomínáte, ale už jsme se setkali, pane, když zemřeli rodiče vaší ženy. Býval jsem tehdy ještě inspektor."

Becky si všimla, že sebou Robert Brookes mírně škubl a oči se mu rozšířily. Natáhl ruku a Tom mu jí potřásl. Otočil se k Becky a krátce pokývl, aniž by se obtěžoval podat ruku i jí. Očividně nebyla natolik důležitá, aby si tak obyčejný projev slušnosti zasluhovala.

Vedle Toma vypadal Brookes drobně a bezvýznamně. Byl o něco menší než její šéf a měl mnohem užší ramena. Přivřené oči měl posazené pod těžkým obočím, a jak pohledem přeskakoval z ní na Toma a zase zpátky, zachytávala bělma tlumený svit stolních lamp rozmístěných po pokoji a v tváři zahalené stínem jej měnila ve žlutavé paprsky. Připadalo jí, jako by ji pozoroval noční pták chystající se vrhnout na svou kořist.

„Díky, že jste přišli," řekl Brookes. Působil ztraceně, jako by potřeboval, aby mu někdo řekl, co dělat dál.

„Můžeme se posadit, pane?" ukázal Tom na pohovku a Robert sebou žuchnul do polštářů, jako by se bál, že už ho nohy dlouho neudrží. Becky se uvelebila na protější pohovce a Tom si sedl na vysokou židli po straně.

„Vím, že už jste nejspíš většinu vypověděl konstáblu Mitchellovi," kývl Tom na mladého strážníka, jenž splynul s pozadím kdesi za Brookesem, „ale pokud by vám to nevadilo, inspektorka Robinsonová a já bychom si to s vámi rádi prošli znovu, abychom porozuměli vašim obavám."

Robert Brookes beze slova pokýval hlavou a Tom se zadíval na Becky.

„Jste si naprosto jistý, že vaše žena s dětmi někam na pár dní neodjela, když počítala, že se vrátíte domů až zítra?" převzala plynule výslech.

„To by neudělala, aniž by mi to řekla, a já s ní mluvil každý den, přinejmenším jednou a obvykle dvakrát. Byla tady. Mluvil jsem s ní dnes ráno."

„Kde jste přesně byl a jak dlouho jste byl pryč?"

„Na čtrnáct dní jsem odjel na konferenci do Newcastlu. Olivia vzala první týden děti na prázdniny, ale od minulé soboty je doma. Měl jsem se vrátit až zítra, ale řekl jsem si, že přijedu domů o den dřív, abych ji překvapil. Dokonce jsem se stavil ve městě pro květiny a víno. Prostě jsem počítal, že tady bude."

Becky si všimla, že Tom Roberta Brookese z boku pozoruje, a přemítala, jestli něco pochytil. Ona rozhodně ne. Brookes se jí ani jedinkrát nepodíval do očí, pohledem jako by neustále těkal po pokoji.

„Takže netušila, že se vrátíte dnes? Určitě vás muselo napadnout, že třeba odjela za kamarádkou a zůstala u ní, zatímco jste byl pryč. Předpokládám, že jste všechny známé obvolal?" Becky neunikl v tváři Roberta Brookese záblesk podráždění.

„Tohle my neděláme. Nikdy nepobýváme u druhých doma. Tento typ přátel nemáme. A navíc už by mi zavolala. Už uplynula naše smluvená doba, kdy si voláme. Každý večer v devět. A pak zpravidla v sedm ráno, než vzbudí děti. Jen abychom se pozdravili."

„A jak víte, že byla tady, pane? Volal jste jí domů na pevnou, nebo na mobil?"

„Ani jedno, ani druhé. Používáme FaceTime na Macu. To je něco jako Skype. Oba máme laptopy a je daleko lepší popovídat si tváří v tvář než jenom poslouchat hlas. Vždycky volá od nás z ložnice – abych ji viděl opřenou o polštáře a představil si ji v naší posteli. Připomíná mi to domov. Za poslední dva roky mi nezapomněla zavolat ani jedinkrát, když jsem byl pryč."

Becky si všimla, že se Brookes zadíval na Toma. Nejspíš mu došlo, že sledují, jak se tváří, a začalo mu to být nepříjemné. Tohle v ní vždycky vyvolávalo mírně provinilý pocit. Ten chlap je možná obavami úplně bez sebe. Ale na druhou stranu…

„Tohle je váš laptop, pane?" zeptala se a ukázala na tenké kožené pouzdro na pohovce vedle něj.

„Ano. Přinesl jsem si ho pro případ, že by se ozvala. Zkouším se jí dovolat pořád dokola. Ale teď už nezavolá."

Do toku otázek vstoupil Tom Douglas.

„Kde berete tu jistotu, že vám nezavolá, pane Brookesi?"

Robert Brookes zaklonil hlavu a nakrátko zavřel oči. „Protože laptop nechala tady. Našel jsem ho nahoře na dně skříně."

„A co jste s ním udělal, pane?" otázala se Becky.

„Dal jsem ho nabíjet. Baterie byla na nule. Prostě jsem to udělal automaticky. Často jsem jí musel takovéhle prosté věci připomínat." Spočinul pohledem nad Beckyinou hlavou, ona však poznala, že hledí kamsi do dáli, na obraz, který nikdo jiný vidět nemůže. Tuze ráda by věděla, jak vypadá.

„Dobře, tak dál. Jak jsme pochopili, ztratila se vám žena a děti, ale nic z jejich věcí nechybí. Oblíbené hračky, tajně schované peníze, rezervní mobil ani málo používaná kreditka – vůbec nic?"

„Ježíši Kriste," vybuchl Robert. „Kolikrát to ještě budu muset opakovat? Měli byste po ní pátrat, ne po mně chtít, abych vám to všechno vykládal znova. Nechybí tady ani ň. Žádné tajně schované peníze neměla – nic nevydělávala a já přesně vím, na co jde i poslední pence. Děti tady mají všechny věci a svůj jediný mobil má tamhle v kabelce, sakra. *Nic* nechybí. *Nic*."

Samozřejmě kromě ženy a tří dětí. To však Becky nevyslovila.

„Omlouvám se, pokud vás to rozčiluje, pane Brookesi, musím si však prověřit každičký detail. Domníváte se tedy, že se vaše žena ztratila dnes někdy v době mezi vaší ranní rozmluvou a čtvrtou hodinou odpolední?"